

Georg Kühlewind Alapítvány

Karácsonyi hírlevél

2025

Minden kedves olvasónknak békés karácsonyi ünnepeket kíván a Georg Kühlewind Alapítvány kuratóriuma:

Böszörményi László Pál József Fenyő Ervin

*

A felső akarat

A testvérgyilkosság korszakaiban – Káin óta egyfolytában – az ember tehetetlen nézőként éli meg magát. Megkérdezheti: valóban nem lehet tenni semmit? A külvilág ezt ritkán engedi meg; de ha az ember igazán szellemi lény, akkor kell legyen szellemi hatékonysága is. Ez a felsőbb akarat kérdése.

Ha szellemi képességekről van szó, az út ezekhez a felnőtt szellemi-lelki struktúrájából indul ki, és a kisgyereké felé vezet, csak én-tudattal; tehát a képességek visszavevésén át, amelyek az életünk folyamán jöttek bennünk létre. A visszavevés nem elvesztés, csak az aprópénzt váltjuk nagyobb bankókra.

Így hozza létre a visszavonulás a gondolattól a gondolkodásba az imaginációt – a gondolkodás megmarad, anélkül, hogy gondoltat gondolt volna, nem könnyű lépés. Így csendül meg inspirációként a szellemi világ beszéde, ha saját beszédünkről lemondunk, de egészen a beszédszervek munkájáig mindent megteszünk, ami a hangzó beszéd előzménye, csak a gége előtt ez megáll – az érző emberben. Így vonható vissza fokról fokra az akarat is.

A hétköznapi akarat vak, külső vagy egoisztikus belső készletésre ébred, a gondolkodás-képzés kell vezesse, adjon neki célt és formát. A beszédben vagy az igazi – intuitív – gondolkodásban ez másképp van: itt akarat és beszéd-intenció, vagy akarat és gondolkodás egyek. Nem tudjuk, hogyan beszélünk, a figyelem elég ha csak a beszéd tartalmára irányul. Ugyanígy van minden művészi tevékenységben; a kéz, a kar, az egész test beszédszervvé válik. A művészet „technikájának” elsajátítása azt jelenti, hogy kifejlesztjük a megfelelő beszédszerveket. A figyelem a zenére irányul, a kéz, a kar megvalósít, anélkül, hogy a tudatnak elő kellene írnia a mozdulatokat.

Ez az emberi testi-szellemi akarat, ahogyan a bűnbeesés előtt volt, és ez az eredeti test: a szellem kifejező eszköze. És ezt az akaratot is vissza lehet vonni. Mert az értelem, a jelentés – szavaké, a muzsikáé, művészeteké – önállóan, kifejezés nélkül is létezhet: így van az eredetben, kezdetben. Itt tökéletes, nagyobb, tágabb, mert még nem korlátozott, nem beszűkített. Az értelem, a jelentés ilyen formájában átváltozik az akarat, amely máskor kivitelez, a befogadó alakjába:

Legyen meg a te akaratod – ez az én akaratom.

Ezzel az akarattal csak az egész emberiségért, minden emberért lehet imádkozni, akarni-imádkozni. Ezzel taszíthatunk valamit a történesek, a világtörténeés kormányrúdján, hogy jóra forduljon, miközben a „mit”, a „hová” kérdését a magasságra bízuk, ezzel a felső akarattal, segítve az ismeretlen együtt-munkálkodóknak, akik hasonlóképpen tesznek.

Az út az akaratnak erre a fennsíkjára a meditáción át vezet; különösen alkalmas erre a *János jelenéseinek* 21. fejezete, vagy annak néhány verse, és különösképpen az első vers:

És láték új eget és új földet,
mert az első ég és az első föld
elmúlnak, és a tenger nincsen
többé.

1991 Karácsonyán

G[eorg] K[ühlewind]

Karácsony 1999

Jézus születéséről, annak megtörténte előtt, kevesen tudnak: a szülők, Erzsébet, a Keresztelő anyja, és talán Zakariás, az apja (Lukács 1, 76-78). A születés pillanatában vagy a napján megtudják a napkeleti bölcsek (mágusok, királyokról nincs szó az *Újtestamentumban*): egy csillag jelenik meg és jelzi az égen, hogy megszületett a Zsidók Királya – ez a cím lesz a történet végén a Kereszthalálhoz vezető ürügy; megtudják a pásztorok, valahol Betlehem közelében: angyal és angyalok jelentik meg nekik: „Megszületett ma néktek a Megtartó” (a görög szó Megváltót, Üdvözítőt, Egészségesítőt is jelent). A pásztorok és a bölcsek is azonnal útnak indulnak, hogy felkeressék a gyermeket.

A bölcsek először Jeruzsálembe mennek, hogy megtudakolják, hol kellett az *Írás* szerint a gyermeknek megszületnie. Aztán útra kelnek Betlehem felé: „És ímé, a csillag, melyet napkeleten láttak, előttük megy vala mindaddig, amíg odaérvén, megállta a hely fölött, ahol a gyermek vala. És mikor meglátták a csillagot, igen nagy örömmel örvendezének.” (Máté 2, 9-10).

A csillag nem égitest, nem szemmel látható jelenség, mert nem tartozik a számíthatóság világába; különben nem jelent volna meg a születés pillanatában, nem ment volna a bölcsek előtt útjukban a gyermek felé, nem állt volna meg fölötte, és a bölcsek nem örvendeztek volna nagy örömmel, mikor másodszor is meglátták. Miféle csillag ez?

Az ember nagyrészt szellemi valóság, akár a szavak vagy a dolgok (szemita nyelveken ez egy szó) jelentése. Ennek a valóságnak egy kis része születéskor vagy előtte összekapcsolódik az örökölt testiséggel. Ennek előtte az ember mintegy azonosságban él az egész szellemi világgal. A születés pillanatában valóságának az a része, aki megmarad továbbra is a szellem világában, azaz az ember tudat feletti inspiráló, sorsirányító égisége, szintén alakot ölt, a térbeliség metaforikus nyelvén kifejezve „összehúzódik”, a diffúz fényből szellemileg „látható” csillagzat lesz. Minél magasabb rendű a megszülető, minél inkább individualizáltak magasabb erői, élete, érzésvilága, akaratú erői, annál jellegzetesebb a tudat feletti része, annál fölismerhetőbb, annál inkább csillagszerű. Ez a Jézus csillaga, amelyet a napkeleten a bölcsek megláttak, ez vezeti őket Jeruzsálemből Betlehembe a gyermek Jézushoz, és „megállta fölötte”.

Rogier van der Weyden: A mágusok imádása

A pásztorok „sietséggel” mennek, és az angyal útmutatása szerint megtalálják a jászolban fekvő Jézust. Sietséggel, mert az angyal közölte örömhírt véve: „ma megszületett néktek” – hogyan lehetne másképp? Nem ballaghattak kényelmesen. Nem megbizonyosodni mentek, nem kételkedtek az angyal szavában: „Menjünk Betlehemig, és lássuk meg e [megtörtént] dolgot, amelyet az Úr megjelentett nekünk.”¹ Csak látni akarták. Nem halogatták és nem is kényelmeskedtek. Ők előbb értek Jézusukhoz, mint a bölcsek, még aznap, a születés napján.

Sem az angyalok nem küldik a pásztorokat, sem a csillag a bölcseket. Útnak indítja őket a hír és a „ma”. Szükséges, hogy a történelemről az emberiség kétféle reprezentánsai tudjanak róla, és szükséges, hogy földi kapcsolat legyen azzal, akit az égi híradásból megismertek.

Nékünk a földön nincs hova induljunk, sem az angyal, sem a csillag nem mutatja az Utat. Az adventi, karácsonyi csendben azonban talán meghallhatjuk az Én-vagyok, már halálon, már föltámadáson átment örök és állandó iránymutató suttogását.

Georg Kühlewind

¹ Lukács 2,15.

Hugo van der Goes: A pásztorok imádása

Karácsony 2000

A kisgyermeki létre éppúgy nincsen ma szavunk, mint a „participáló” tudati létre, amely nem tudat a mai értelemben, azaz nem öntudat – egy tudat, amely nem tudja, hogy tudat. Ez a létfajta magába[n] foglalja ugyan – mint mindent – a testet mint a világ legközelebbi részét, de nem a test érzését tartja-érzi létének (ahogyan a mai felnőtt), hanem a tudati létet, ha erről nyilatkozni volna képes. Ebben a tudati alaplétben a gondolkodás, az érzés, az akarat *egy*, azaz nincsen gondolkodás, érzés, akarat. A befogadó és közlő történés egyazon elmozdulás – aminek a későbbi visszfényére azt mondjuk: a kisgyerek *utánoz*. Ez a létfajta később fokozatosan tudatfelettivé távolodik – a felnőttnél teljesen – attól a tudattól távolodva, amely már tárgyi, azaz dualisztikus: én és a világ. Az eredeti lét ekkor tudatfeletti forrásként működik, ebből meríti az ember specifikus képességeit, amelynek hogyanját nem ismeri: a gondolkodást, érzékelést, értést, új eszméket, ideákat, a szeretetet, ami a jó akarása. Mindezt *alap*nak, a lét alapjának nevezhetjük.

Az *alap*ban adott az értés, a lét öröme és a jó akarása. Ami a tudatfeletti alaptól torzítás nélkül éri a dualisztikus tudatot, az *biztonságos*. A biztonság tudatfeletti erő, az Én ereje. Testig ható biztonság, ahogyan a beszédszervek (tudatfeletti módon) működnek, ahogyan a gondolkodás, ha tiszta, lépeget, ahogy az értés az értettbe illeszkedik, és ahogyan erről biztosan tudunk, akár arról is, ha valamit nem értünk. A kisgyerek létérzése – akit az *alap* még részekrebomlás nélkül táplál – biztonságos, és ennek a befogadott létérzésnek kifelé a bizalom felel meg. Ilyen biztos a gyermek a világ-értelem teljes, jelentés-teljes létében és annak Alkotójában – mivel a jelentés csak valakitől eredhet –, és ezt a biztonságot nevezték eredetileg *hímek*. Ha a biztonság tudatossá válik, átalakul a méltóság érzésévé.

A tudatfelettiből származó adományok ősmátrixa a figyelem. A figyelem válik szét később gondolkodó, akaró, érzékelő, intencionális és befogadó figyelemmé.

Minden adománynak el kell vesznie, hogy az ember tudatos munkával újra megszerezhesse, és eközben az adományok mögött nem-tudatosan rejtőzködő Én önnön tudatára ébredhessen. Amíg ez nem következik be, az *alap* halványodását pótlékokkal kísérli meg kiegyensúlyozni: az érzést a magam-érzéssel, a feltétel nélküli biztonságot a valamire épített biztonsággal (bebiztosítva magát), az érzéseket dogmákkal, a jót a hasznossal, a lét értelmességének és szépségének örömét a jelentés-nélküli élvezetekkel helyettesíti. Ezek mögött nem az Én, hanem az ego, az egoítás van.

A kérdés, mely a felnőtt emberben fölmerül, így hangzik: hogyan lehet az *alaphoz* visszatérni, ha elveszett? És persze elveszett. Konkrétan: hogyan ébreszthető szeretet vagy respektus valaki (akár egy gyerek) iránt, akivel szemben spontán módon nem jelenik meg: hogyan lehet szert tenni hitre, akiben nincs?

Ha valamit ennek érdekében tenni akarunk, az nem lehet valamiféle törekvés visszafelé, a gyermekkor felé, mert éppen ez a törekvés választana el céljától mind erősebben. Mert akkor nem volt törekvés. Ha valamit teszünk törekedőleg, tudatosan, az csak ellenkező irányban vezethet eredményre: ha a figyelmünket, ahogyan adott, olyannyira felerősítjük, felfokozzuk, hogy tapasztalni tudja magát, azaz öntudatossá válik, mind közelebb az eredetéhez, amely tudatfeletti lényünkben őrzi az *alapot*. Ha a tudat, legalább időről-időre, összekapcsolódik a tudatfeletti *alappal*, amelyből a biztonság (azaz hit), a jó akarata és ezzel a lét öröme árad, akkor olyanok lettünk, aki az emberi mivoltot megvalósította, mert tanúskodni képes felőle, tudatát tükörbeli képmásából a lét szintjére emelte. Erre tanít a karácsonyi képek József alakja, aki az újszülöttől elfordulva, nem fizikai látásban éli meg a gyermeket, vagy a zárandokok, mágusok és pásztorok, akik eljönnek tisztelegni a gyermeki méltóság előtt, hogy lássák, és tanúskodni tudjanak felőle.

Georg Kühlewind

Vízkereszt 1997

Magunkban hordunk Valakit, akit Születetlennek, Tudatfelettinek, szabad emberi figyelemnek, a magasabb lénytagoknak, a magasabb igaz Énünknek nevezünk; öntudat nélküli elem, mert öntudatunk a tárgyi énben érződik, a szabad figyelem tárgyaként, ahogyan minden más tárgy is ennek a figyelemnek a tárgya. A Születetlent, a Buddha-természetet felismerjük a kisgyerek képességében bármely nyelv elsajátítására, az üres, forma-mentes figyelem pillanatában, amelyből gyorsan formába ömlik, és így a szabadon maradt figyelem tárgyává lesz.

Az ember tudatfeletti, isteni természete, a lélek egében lakozó, kiegészül a Logosz testté válásával, egy isteni szikrával, aki a „húsba” (testbe), azaz a lélek gyenge és leesett részébe került. Ezzel az ember megkapta a *Kezds* képességét, hogy a Földön saját akaratából dolgozhat, nem pusztán felülről jövő inspirációból vagy parancsból, az alkotó szabadság képességét, az egyetlen lehetséges szabadságát, a felkészülését a kegyelemre; amely mindig és mindenütt jelen van – csak mi nem vagyunk jelen.

Amit a Földön inspirációként elérünk, a hétköznapi tudatból kiindulva, szabad elhatározásból törekedve, annak hatása van a tudatfelettire, az gazdagítja a Születetlent, és a Buddha-természet képességévé válik. Ezek a közvetítetlen megismerés pillanatai, mint új fogalmak megjelenése, de saját aktivitásból, meditációban vagy a gondolkodás villanásában, amely pillanatnyi meditáció. Ez a gazdagodás beépül a forma nélküli lényünkbe finom

funkcionális lehetőségként, beletagolódik nem merev formaként, anélkül, hogy formánélküliségén változás esne. A gazdagodás beleszövődik az akaratba, aki *vagyunk*, az individuális irányultságba. Ezzel válunk individuumokká a lélek egében, és csak ott lehetünk individuumok.

Giotto di Bondone: A Jordán-keresztelő

Amit a Földön, a Földről magasabb lényünkbe emelünk, az *sugárzik*. Forma nélküli lényünk kisugározza az akaratot, aki vagyunk; éppen azért, mert a lenyomat funkcionális marad, *élő* valóságként sugárzik, és ezt az akaratot emberi környezetünk, ha érintkezik velünk a Földön, érzésként felveszi tudatfeletti lényébe, ennek rezonanciája útján. Minél kevesebbet beszélünk igazi ideáljainkról, legfontosabb törekvésünkről, munkánkról, ezek annál inkább hatékonyak az égben. A szavak könnyen a béna múlt-tudatba hullajthatják őket – ez a lenyomat hiányozni fog az égben. Úgy tűnhet, ennek a sugárzásnak nincs hatása a Földön, sőt ellenszenvet kelthet; a halál után azonban föltámad. Emberek, különösen akikkel együtt éltünk, haláluk után velünk együtt munkálkodnak, mert akkor a tudatfeletti, mint egyedül megmaradó része lényünknek, dolgozni kezd a befogadott impulzus értelmében, akadályok és elfedettségek nélkül. Együtt dolgoznak velünk, ha intencióink a Nagy Iránnyal megegyeznek.

Vízkeresztüi üdvözlettel

G[eorg] Kühlewind

Karácsony – Vízkereszt '98

Ünnepelni csak ihletetten lehet és a puha, kifejező akarat mozdulatával, ahogyan beszélünk vagy hegedülünk: a testi mozgás nem tudatos, a figyelem a tartalomra irányul, amit kifejezünk. Ez az akarat a beszédben adott – a kisgyerek tudatfeletti módon „tanulja” meg, a művészi aktivitásban tudatosan kell kigyakorolni, *aztán* válik tudatfelettivé, a kifejezés beszélő eszközévé.

Mit teszünk, ha ünnepelünk? Ajándékozunk – nem a karácsonyi ajándékvásárra gondolok, hanem a figyelmünkre, akivel a velünk együtt-ünneplőket megajándékozunk. Ez csak a puha akaráttal történhet, a figyelem, aki vagyunk, nem mozdul más akaráttal, nem működik feszítve, vagy csak önzően és rövid lélegzettel, a belső mosoly híján.

Mosolyogni is csak a kifejező spontán akaráttal lehet, nem törődve az arcizmok dolgával – azok tudják már. Mivel a feszített stresszes akarat alkalmatlan a mosolygásra, ezért nehéz, szinte lehetetlen ünnepelni, ez csak az ember őseredetű, talán bűnbeesés előtti belső mosolyával lehetséges, akár a muzsikálás.

Az első akarat befogadó, a kisgyerek viasként a szellem fizikai világ felé nyújtott figyelme; azt mondja: formálj engem. A második akarat az aktív kifejező akarat, a tekintet-kontaktus, a mosolygás, a felegyenesedés, a járás kezdetének görcstelen akarása. Ez könnyen vált át felnőtt korban is az ihletet befogadó, pillanatnyi üres figyelem-akaratra.

Minden „csoda”, az evangéliumok csoda-történetei ezt az inspirációt befogadó ünnepi akaratot szólítják, ezt vannak hivatva előhívni – csodáknak nincs helyük a racionális tudatban. Az inspirált lány akarat – mindig erősebb, fizikailag is erősebb a feszes akarásnál – aztán ünnepelhet.

Az Angyali Üdvözet, Ádvent, Karácsony, Vízkereszt az emberi lélek befogadó mozdulatainak lépcsői, egészen a kozmikus teremő Értelem egyszeri befogadásáig. A kiválasztott nép létrehozta a tövistelen Rózsát és liliumot, az megszüli a befogadó lelket, aki majd átadja testét és önmagát: a teremő Ige földi hordozójává lesz. Az autentikus ikonok tanúsága szerint József ezeknek a befogadó lépéseknek az alanya és szemlélője.

Az elejétől a végéig ősképi történet sokszorozódó ereje – a Magvető hasonlata értelmében – azt eredményezi, hogy ma mindnyájan választottak lehetünk, az ősképi befogadása mindnyájunkat Józseffé tehet. Ha arra befogadó és kifejező akaratunkkal, teljes valóságunkkal – így lesz teljes – ígent mondunk.

Matthias Grünewald: A tövistelen rózsza (*Isenheimi oltár*, részlet)

De profundis

Kedves barátom,

A mindinkább nyomasztó sötétségben már régen érik bennem egy kérdés: vajjon nem lehet semmit sem tenni?

A világ folyását mindenkor bölcsek, igazak, beavatottak és mesterek tartották és irányították pozitív irányban, azáltal, hogy az intuíciók világával kommunikáltak. Hogy tizen voltak egy városban, vagy tizen kellett volna, hogy legyenek, mint Sodomában, hogy harminchatan vagy tizenketten, vagy négyszer tizenketten kell, hogy a Földön legyenek, egyre megy. Nem tudom azt sem, hogy ezek a mesterek ma a Földön működnek-e. Az ő munkájuk nélkül talán még nagyobb lenne a sötétség. De az is lehet, hogy nincsenek itt.

Ha nincsenek itt a nagyok, a nem-nagyoknak kell megtenniük. Ha itt vannak, ártani akkor sem fog. Én nem vagyok sem mester, sem igaz. De javasolom, hogy mi tegyük meg, az egyetlen tennivalót, amivel a jövő csíráját elültetni lehet: meditálni a jövő érdekében, a lényegbeli – nemcsak időbeli – jövőért. Vagy legalább, hogy megkíséreljük, gyöngeségünkben.

Talán fölösleges ez, talán hatástalan: ártani nem fog, ha annak tudatában történik,

- hogy ebből annak, aki csinálja, nem származik jó, inkább talán teher és kedvezőtlen földi sors;
- hogy nem felsőbbiségérből történik, hanem szorongatásból és szomorúságból;
- hogy nincs hozzá szükség szervezetre, semmilyen „titkos” társaságra;
- hogy akik teszik, nem fontos valamilyen jel segítségével egymást megismerjék, meg fogják egymást ismerni, ha valóság lesz, amit tesznek;
- hogy ennek a tettnek nincsen megelőlegezett „fontossága”; hogy a fontosság minden gondolata a cselekvést előre lehetetlenné teszi;
- hogy minden a legmélyebb értelemben bizonytalan;
- hogy ez kísérlet, a pusztuláshoz vezető irány megváltoztatására, gyöngeség kísérlet.

Hosszan lehet ilyen vállalkozás ellen érvelni. Lemondok az ellenérvekről. A javaslatomhoz nincsen semmi más elhivatottságom, csak, hogy fölmerült bennem, hogy én csinálom, és biztos vagyok abban, hogy nem árt.

Ez a vállalkozás nincs árulásnak kitéve, mert nem titok.

A meditáció témájaként a *János jelenéseinek* utolsó két, 21. és 22. fejezetét ajánlom, mert ezek esszenciálisan a Föld jövőjét idézik. Ezeket a fejezeteket korántsem „értem” teljesen; az értés azonban az ismétlődő meditációkban érhet. Napról napra néhány versét, később talán egy fejezetet lehet meditálni. Az időpontot a meditáló válassza meg; az összekötő elem nem a földi idő, hanem tisztán a szándék.

Ha valakit ismersz, aki erre a cselekvésre alkalmasnak látszik, add neki oda ezt a levelet. Aki ezt a vállalkozást indokoltnak tartja, de nem tud meditálni, az törekedjék arra, hogy megtanuljon meditálni: ha keresi, meg fogja találni a módját. A levél embertől emberig adódjék tovább.

Ezt a cselekvést a Logosz szolgálai munkájának lehet nevezni. Ne feledkezz meg a hatalomról, amely a szójellegű emberi cselekvés összecsengésében rejlik: „ha ketten közületek

egy akaratlan lesznek a földön minden dolog felől, amit csak kérnek, megadja nekik az én mennyei Atyám”. (Mt 18,19.)

1979. utolsó napjaiban

Georg Kühlewind